

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 01/02/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 163

Người thế gian biết làm một việc nào đó là tạo nghiệp, biết rằng làm việc đó thì nhất định phải nhận quả báo nhưng vì lợi nên họ vẫn làm. Nhiều người cho rằng họ sẽ chỉ làm công việc nào đó thêm một năm nhưng sau đó, họ cảm thấy chưa đủ giàu nên họ làm thêm nhiều năm, khi quả báo hiện tiền thì đã không còn kịp. Chúng ta muốn thay đổi vận mạng thì chúng ta phải chân thật cải đổi.

Chúng ta bị bệnh khổ không phải do tự nhiên, tất cả đều do chính mình, chúng ta phải chân thật phản tỉnh. Chúng ta biết một việc nào đó là việc ác thì cho dù, việc đó giúp chúng ta rất giàu thì chúng ta cũng nhất định không làm. Người xưa nói một câu mà tôi rất tâm đắc: “*Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thủ*”. Những thứ vật chất có được do việc làm bất thiện thì chúng ta nhất định phải tránh xa. Nếu chúng ta không tránh xa thì chúng ta nhất định phải nhận ác báo. Ác báo không đến bằng cách này thì sẽ đến bằng cách khác.

Hòa Thượng từng nhắc nhở chúng ta: “***Chúng ta lừa gạt, hại người, khiến họ tan nhà, nát cửa, họ uất hận, khi họ chết đi họ sẽ đầu thai làm con cháu của chúng ta để phá, khi đó, chúng ta sẽ không thể chống đỡ***”. Con cái đến với chúng ta là để báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ, nhân quả nhất định không sót lọt một mảy bụi.

Chúng ta học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền thì phải làm đúng theo lời các Ngài đã dạy, chúng ta không học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền để được các Ngài hỗ trợ, gia hộ. Phật Bồ Tát, Thánh Hiền đã dạy và làm ra tấm gương, chúng ta làm theo các Ngài thì chúng ta mới có kết quả.

Ngày trước, vua Tỳ Lưu Ly vì uất hận dòng họ Thích nên đã mang quân tàn sát dòng họ Thích, khi đó Thích Ca Mâu Ni Phật vẫn tại thế, 1250 đệ tử của Thích Ca Mâu Ni Phật đều là những bậc A-La-Hán thần thông, quảng đại thế nhưng tất cả người trong dòng họ Thích đều bị tàn sát. Có một vị A-La-Hán không muốn dòng họ Thích bị sát hại nên đã đưa hết người của dòng họ Thích vào bên trong bình bát và đưa họ lên cung trời nhưng khi mở chiếc bình bát đó ra thì trong đó chỉ có máu. Thần thông không thể thắng được nghiệp lực. Chúng ta đã tạo nghiệp thì chúng ta phải trả nghiệp, chúng ta muốn hết nghiệp thì chính chúng ta phải tự thay đổi, tự làm mới. Trong “***Kinh Nhân Quả***” nói một câu rất đáng sợ: “***Chúng ta giết một con kiến thì chúng ta phải đền mạng một thân kiến***”. Thân mạng của chúng sanh đều như nhau. Nếu chúng ta ngộ sát,

giết lầm thì chúng ta cũng phải trả mạng, chúng ta giết bằng cách nào thì phải trả mạng bằng cách đó.

Trong nhà Phật có kể về một vị Tỳ kheo, đời trước ông đã giết lầm một sinh mạng nên đời sau ông phải đến vùng đó để trả mạng, ông dặn trước mọi người: “*Lần này tôi đến đây để trả mạng mong quan phủ đừng truy tố người đó*”. Hằng ngày, khi chúng ta lao động, nếu chúng ta vô tình giết hại chúng sanh thì chúng ta đành chấp nhận nhưng chúng ta không nên cố tình giết hại chúng sanh. Chúng sanh là bình đẳng: “*Trên từ chư Phật đến những côn trùng nhỏ nhất đều có Phật tính*”. Tất cả chúng sanh đều có tính linh nên chúng ta phải hết sức cẩn trọng.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, Mẹ con có một người bà con xa, người này làm Thầy cúng, năm xưa, khi con có bệnh con cũng tìm đến người này, đưa cho người này không ít tiền nhưng bệnh không khỏi. Hiện tại, con tin Phật, con không đi tìm người đó nữa nhưng người đó không ngừng vòi vĩnh để lấy tiền, Mẹ con vẫn nghe theo lời người đó, xin hỏi, hiện tại con có nên đưa tiền nữa hay không?*”

Nếu chúng ta ở trong hoàn cảnh này sẽ rất khổ, họ sẽ tìm cách lấy tiền của chúng ta nhiều lần. Chúng ta phải hết sức cẩn trọng, chúng ta tu hành chưa có đạo lực, thế lực của ma rất mạnh, ma khiến thần trí của chúng ta tán loạn, chúng ta không làm chủ được mình, làm theo sự sai sử của họ, đưa hết tiền của chúng ta cho họ. Cách đây gần 20 năm, có người gọi điện cho tôi nói, họ bị một người không chề, mỗi lần người đó cần tiền thì người đó sẽ gọi điện cho họ. Tôi khuyên họ, cố gắng quán tưởng Phật, niệm Phật, đừng bao giờ nghĩ đến người đó nữa.

Chúng ta đưa tiền cho một người để cầu cúng thì chúng ta có thể khỏi bệnh hay không? Chắc chắn là chúng ta không thể khỏi bệnh. Chúng ta bị bệnh thì chúng ta phải đi khám bác sĩ. Hòa Thượng đã từng nói: “***Bệnh có ba nguyên nhân là thân bệnh, bệnh do nghiệp chướng, bệnh do oan gia trái chủ***”. Chúng ta bị thân bệnh thì chúng ta phải đi tầm soát xem chúng ta bị bệnh gì. Bệnh do tội nghiệp thì chúng ta phải tìm cách hóa giải. Đối với bệnh do oan gia trái chủ thì chúng ta phải thương lượng với họ, khiến họ cảm động, tha thứ cho chúng ta. Điều này giống như hai người giận nhau, nếu chúng ta đến xin lỗi, họ đồng ý làm hòa thì hận thù được hóa giải, nếu họ không đồng ý thì họ vẫn hận chúng ta, họ nhất định sẽ tìm cách trả thù.

Hòa Thượng từng nói: “***Oan gia trái chủ, họ từ bi hơn chúng ta nhiều***”. Oan gia trái chủ không tàn nhẫn như chúng ta, họ vẫn dành cho chúng ta có thời gian để hồi đầu, tu tập. Hòa Thượng từng nói: “***Họ biết họ lấy mạng chúng ta thì họ cũng không được lợi ích gì, họ thấy chúng ta có thể làm lợi ích cho mọi người thì họ sẽ để chúng ta làm, nếu chúng ta có công đức, phước báu thì họ sẽ được nương nhờ***”. Nếu chúng ta không giác ngộ quay đầu, không thật làm thì oan gia trái chủ mới tìm cách giết hại chúng ta. Tôi thấu hiểu đạo lý mà Hòa Thượng nói.

Ngày trước, khi tôi đi dạy học ở Vũng Tàu, đường đi rất xấu, ngày nào cũng có người mất vì tai nạn giao thông, tôi đi bằng xe máy nên nhiều người nói tôi đi như vậy rất nguy hiểm. Tôi nói: *“Yên tâm đi! Oan gia trái chủ có thể lấy chân hay tay nhưng sẽ không lấy mạng tôi đâu!”*. Đó là vì tôi dùng tâm chân thành để đi dạy học. Tôi dạy ở đó khoảng 3 năm, mỗi tuần tôi dạy một buổi từ sáng đến chiều, tôi không nhận lương, có lần, trên đường đi xe của tôi bị hỏng sấm đến ba lần. Chúng ta thật tâm làm một việc gì thì chắc chắn oan gia trái chủ sẽ đồng cảm, hỗ trợ chúng ta, họ sẽ là hộ pháp cho chúng ta. Chúng ta phải chân thật, mạnh mẽ làm việc vì chúng sanh, không sợ khổ, không sợ khó. Chúng ta chân thật làm thì khó khăn sẽ trôi qua một cách nhẹ nhàng, chúng ta sẽ gần như không gặp khó khăn. Trong nhà Phật không có cầu cúng tiêu tai giải nạn, không có cầu cúng để được phước.

Hòa Thượng nói, khi chúng ta muốn gần gũi người nào, chúng ta phải hết sức cẩn trọng, chúng ta phải biết người đó tu hành như thế nào, học pháp với ai, người đó có học chánh pháp không. Chúng ta nghe nói nơi nào đó linh thiêng, người nào đó có năng lực siêu nhiên là chúng ta nghe theo thì chúng ta sẽ bị dẫn dắt. Những người hướng ngoại tìm cầu, lười tu tập, thích có cảm ứng, thần thông, thích mọi việc chuyển biến nhanh thì sẽ bị lừa.

Hòa Thượng nói: *“Bạn là một Phật giáo đồ, gặp phải việc này, họ cần tiền thì bạn đưa tiền cho họ nhưng không phải bạn đưa một cách mơ hồ”*. Hòa Thượng khuyên, nếu có người gạt chúng ta, chúng ta biết họ gạt nhưng chúng ta sẽ vẫn đưa tiền cho họ. Điều này là có đạo lý. Họ đến đòi tiền chúng ta vì chúng ta đã nợ họ, khi hết nợ thì họ sẽ không đòi nữa. Không phải tự nhiên họ tìm cách đến lấy tiền của chúng ta, trong đời quá khứ, chúng ta đã có nhân duyên đặc thù với họ.

Hòa Thượng nói: *“Năm xưa, khi tôi ở Đài Bắc, tôi tham gia một lớp “Đại chuyên giảng tòa Phật học”, người chủ trì giảng tòa là pháp sư Đạo An. Vị pháp sư này vô cùng từ bi thế nhưng có rất nhiều người đến lừa gạt pháp sư lấy tiền, Lão pháp sư đều đưa cho họ. Người gạt tiền thì rất đắc ý, họ cho rằng hôm nay họ đã gạt được pháp sư để lấy tiền. Một lần, họ đến gạt Hòa Thượng, tôi cũng đến và gặp họ ở ngoài cửa, tôi cũng quen biết người này. Sau khi người đó rời khỏi, tôi đi vào, Lão Hòa Thượng hỏi tôi: “Vừa rồi, Thầy có nhìn thấy vị cư sĩ mới đi ra không?”. Tôi nói, tôi có nhìn thấy. Lão Hòa Thượng nói: “Hôm nay, anh ấy lại đến gạt tôi!”. Tôi hỏi: “Vậy Ngài có đưa tiền cho ông ấy hay không?”. Lão Hòa Thượng nói: “Đưa rồi!”. Người gạt Lão Hòa Thượng cho rằng Ngài ngu si, Ngài không biết, họ tưởng rằng họ đã lừa gạt được Ngài nhưng kỳ thật Lão Hòa Thượng rất tường tận. Cho nên họ gạt chúng ta, chúng ta biết rất rõ nhưng chúng ta vẫn đưa”*.

Lão Hòa Thượng rất tường tận là người kia đến để gạt mình. Cảnh giới này rất cao! Đến khi người đi gạt đó biết rằng người bị gạt biết rất rõ thì họ sẽ rất xấu hổ, có thể từ đó họ giác ngộ quay đầu.

Hòa Thượng nói: **“Lão Hòa Thượng rất từ bi, việc làm này là trí tuệ, không phải là ngu si. Một ngày nào đó, họ biết được thì ra họ đến lừa gạt Lão Hòa Thượng, Ngài đều biết rất rõ, một chút cũng không mơ hồ, người này sẽ rất hổ thẹn, liền sẽ quay đầu. Cho nên nhà Phật có câu: “Phật thị môn trung bất xả nhất nhân”.**

Có người nói: *“Phật giáo rất từ bi, từ bi ngay với người hại mình”*. Nhà Phật có câu: *“Phật thị môn trung bất xả nhất nhân”*. Trong nhà Phật không xả bỏ một ai, cho dù họ là người ác, là người đang gạt người. Họ mê lầm nên họ mới làm những việc đó, khi họ tỉnh ngộ, giác ngộ quay đầu thì họ vẫn là Phật. Đối với người phạm phải sai lầm, chúng ta vẫn cho họ một con đường để giác ngộ, quay đầu. Nhiều lần, có những người phạm phải những sai lầm nghiêm trọng, tôi vẫn tạo cho họ cơ hội giác ngộ quay đầu, khi họ quay đầu thì tôi mừng rơi nước mắt, khi họ không quay đầu thì tôi cũng rơi nước mắt!

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, khi còn trẻ con từng mượn tiền của một người nhưng con không có năng lực để trả, sau nhiều năm, hiện tại, con tin Phật, con muốn làm điều gì đó để bù đắp nhưng người đó đã qua đời, con cũng không tìm được con cháu của họ, con muốn đem số tiền đó quyên góp vào cửa Phật, vậy con phải làm như thế nào mới đúng pháp?”*.

Câu chuyện này rất nhiều người gặp phải, ngay cả tôi cũng vậy. Trước đây, tôi cũng nợ một người mấy trăm nghìn, sau đó, tôi đem số tiền đó đi bố thí, tặng cho người khác và đem công đức hồi hướng cho người đó.

Hòa Thượng nói: **“Nếu như con có tâm này thì rất tốt. Đây là tâm giác ngộ. Nếu như con không gặp được người nhà của họ thì có thể mang tiền làm việc thiện để hồi hướng công đức phước báu cho họ”**.

Nếu chúng ta không có cơ hội trả tiền trực tiếp cho họ thì có thể làm nhiều việc tốt lành để hồi hướng cho người đó. Chúng ta nợ 300.000 VNĐ thì chúng ta phải lấy số tiền nhiều gấp 5, gấp 10 lần số tiền đó để tỏ tâm chân thành của mình. Thậm chí, chúng ta nên làm việc thiện nhiều lần để tạo ra công đức phước lành để những người liên quan đến mình đều được lợi ích. Chúng ta có thể làm rất nhiều việc như bố thí tiền cho người nghèo, tặng tiền thuốc cho bệnh nhân.

Hòa Thượng nói: **“Tổ Sư Ấn Quang dạy chúng ta, cách tạo công đức thù thắng nhất chính là in Kinh, ấn tống sách thiện để bố thí, dùng danh nghĩa, dùng tên của người đó để ấn tống, đem công đức này hồi hướng cho họ. Chúng ta dùng số tiền chúng ta nợ họ để ấn tống Phật Kinh, sách thiện, in bằng đĩa vậy thì rất nhiều người được lợi ích”**.

Chúng ta làm những việc để mọi người có cơ hội tiếp cận sách thiện thì rất nhiều người có lợi ích, người mà chúng ta nợ tiền cũng sẽ được nhận công đức, phước báu. Chúng ta không nên để việc này canh cánh trong lòng, chúng ta chấp trước việc đó thì chúng ta sẽ bị ràng buộc. Nhiều người nói với tôi, một đời này họ sẽ làm trâu ngựa để đền trả

on đức cho một ai đó. Đây là ý niệm sai. Họ có ân với chúng ta thì chúng ta dùng thân này phục vụ tất cả chúng sanh, chứ chúng ta không phải làm trâu ngựa cho người đó. Thí dụ, chúng ta có ân cứu mạng của họ thì chúng ta dùng thân mạng này giúp ích cho cộng đồng, xã hội, họ làm sai chúng ta không làm sai theo họ. Nếu chúng ta báo ân bằng cách làm sai theo họ thì đó là chúng ta ngu si.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, con trai của con khi còn nhỏ tính tình và việc học tập rất tốt, con thường dẫn bạn ấy đi bái Phật. Hiện tại, khi con của con lớn thì không tin Phật nữa, không biết tôn trọng, kính trọng ai, mỗi khi con khuyên thì mắng con là tin theo “dị giáo”, thái độ rất bất kính. Đời sống của con tiết kiệm nhưng con của con rất hoang phí, không ăn đồ ăn cũ, không ăn đồ cúng, xin hỏi vậy thì những thức ăn đó con nên ăn hay bỏ đi?”*.

Hòa Thượng nói: ***“Đây là một vấn đề lớn của xã hội, không chỉ bạn gặp phải mà rất nhiều gia đình gặp phải. Khi chúng còn nhỏ, bạn dẫn chúng đi bái Phật, chúng rất nghe lời nhưng khi lớn lên thì chúng không nghe lời nữa, nguyên nhân của việc này là gì? Vì chúng mê tín, chúng không biết Phật pháp là gì, chính bản thân bạn cũng không hiểu Phật pháp là gì, bạn cũng mê tín”***.

Cách đây mấy năm, một người ở Hải Dương cũng gọi cho tôi nói: *“Thầy ơi, trước đây con trai con rất ngoan, con trai con ăn chay, niệm Phật cùng con nhưng hiện tại, con trai con 13 tuổi đã bỏ nhà đi”*. Tôi nói: *“Khi con cô còn nhỏ, cô ăn chay nếu con cô không ăn chay thì nó sẽ không có gì ăn, cô niệm Phật thì nó làm theo cô nhưng nó không hiểu Phật pháp là gì, khi nó lớn thì nó cảm thấy cuộc sống không phù hợp nên nó bỏ đi”*. Đây là do cách chúng ta giáo dục con, chúng ta không dạy con chuẩn mực đạo đức từ nhỏ. Nếu chúng ta không hiểu Phật pháp là gì, chúng ta mê tín đối với Phật giáo thì con của chúng ta cũng vậy.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng tin theo đạo khác vì đạo khác có giảng đạo cho chúng nghe nên chúng hiểu. Trước đây, chúng lễ Phật mà chưa từng được nghe giảng Kinh, khi chúng lớn lên, chúng có năng lực tư duy, chúng chọn lựa và chúng cho rằng đạo khác hợp lý, đáng được tôn trọng, đáng được tín ngưỡng. Việc này, bạn không thể trách chúng! Trẻ nhỏ không có lỗi lầm, lỗi lầm là do Cha Mẹ không đem đại đạo lý của Phật pháp giảng giải cho chúng nghe”***. Người con này khi lớn lên đã đi theo đạo Thiên chúa giáo và mắng Mẹ là *“dị giáo”*, là *“ngoại đạo”*. Nếu chúng ta không phản tỉnh thì mỗi chúng ta đều có thể gặp phải vấn đề này. Nếu chúng ta không đem đại đạo lý giảng giải cho con nghe, không làm mọi việc một cách rõ ràng cho chúng xem thì ai giảng giải cho chúng hiểu, chúng sẽ tin theo.

Hòa Thượng nói: ***“Nếu như chúng có thể thường nghe đạo lý của Kinh điển Phật pháp, khi chúng tiếp xúc với các tôn giáo khác thì chúng liền sẽ có sự so sánh, nhận biết rõ ràng. Cho nên, nếu bạn chỉ dẫn chúng đi thắp hương, bái Phật, cầu Phật Bồ Tát bảo hộ thì đây đều thuộc về mê tín, trẻ nhỏ lớn lên mê tín thì bạn sẽ không thể***

làm chúng tin phục. Do đó, chúng ta phải thường nghe Kinh, thường học tập, đây mới là chính xác". Nhiều Cha Mẹ học Phật nhưng con cái không học Phật. Đây là do chính chúng ta học nhưng chúng ta không hiểu rõ, không làm những việc rõ nét để chúng nhìn thấy. Trước đây, một Phật tử ở nước ngoài cũng nói với tôi, con tin Phật, niệm Phật nhưng con của con không tin Phật, không niệm Phật.

Hòa Thượng nói: *"Nếu chúng ta muốn độ con cái quay đầu thực tế cũng không phải là việc khó! Điều khó là chúng ta có thật làm hay không! Năm xưa ở Hồng Kông, cả nhà tướng quân Hà Thế Lễ đều tin theo các đạo khác nhưng Mẹ của ông tin Phật, hằng ngày, Bà không khuyên ai học Phật mà Bà tinh tấn học Phật, niệm Phật. Một ngày, Bà báo với mọi người trong nhà là Bà sắp vãng sanh, mọi người có thể vì Bà mà niệm Phật đưa bà đi được hay không. Mọi người trong gia đình bà đều đồng ý. Đến ngày, giờ đó, mọi người đều về niệm Phật cho bà tiễn bà ra đi. Sau đó, người nhà bà đều tin theo Phật. Đây là cách độ người rất thiết thực*".

Trước đây có người hỏi tôi, con tu hành nhưng vì sao hai người con của con không nghe lời, nghịch phá. Tôi nói: *"Cô hỏi thì tôi nói nhưng tôi nói thì cô đừng buồn! Hai đứa nhỏ của cô là bản sao, nếu cô dùng tờ giấy chứng minh thư nhân dân mới chụp ảnh thì sẽ tạo ra bản sao rất đẹp; nếu cô dùng tờ chứng minh thư nhân dân bị thấm nước để chụp ảnh thì bản sao sẽ bị nhòe. Cô chỉ tu trên hình thức, không thật làm ở nội tâm nên cô không thay đổi được con cái!"*.

Năm nay tôi viết câu đối là: *"Phụ mẫu đức hạnh, hài tử ngoan"*. Cha Mẹ tu dưỡng thì con cái nhất định được nương nhờ. Những người con rể của tôi ở nước ngoài đều không ăn chay, khi đi ra nhà hàng, tôi gọi Pizza chay cho mình và định gọi Pizza thịt cho con rể thì con rể tôi nói sẽ ăn Pizza chay theo Cha Mẹ. Chúng ta phải làm một cách rõ ràng như vậy! Chúng ta thật làm, làm ra được tấm gương tự tại vãng sanh thì chúng ta mới độ được con, thân bằng quyến thuộc, bạn bè. Đây là cách chúng ta độ người một cách rõ ràng. Chúng ta biểu diễn ra tấm gương vãng sanh thì mọi người sẽ tin Phật, niệm Phật.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!